

A Prelátus 2010. márciusi levele

Nagyböjt során e levelében
Mons. Echevarría azt
tanácsolja, hogy „nap mint nap
térjünk meg Istenhez életünk
valamely konkrét területén.”

2010.03.16.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Idei nagyböjti üzenetében a Pápa az
igazságosság széles témájával
foglalkozik. Ezen erény klasszikus
definíciójára utalva – *mindenkinek*

megadni, ami neki jár – XVI. Benedek azt írja, hogy **amire az embernek leginkább szüksége van, az törvény által nem biztosítható számára. Ahhoz, hogy létét teljességgel élvezhesse, valami bensőségesebbre van szüksége, amit csak ingyenesen kaphat meg: azt mondhatnánk, hogy az ember abból a szeretetből él, amit csak Isten adhat meg neki, minthogy saját képére és hasonlatosságára teremtette meg.**[1]

Mindenkinek megadni, ami neki jár, az emberi kapcsolatok terén, az igazságos és valóban emberi társadalom fejlődésének elengedhetetlen feltétele; és e tekintetben mindannyiunknak törekednünk kell rá, hogy a lehető legjobban teljesítsük kötelezettségeinket másokkal szemben, akár egyéni szinten, akár azon közösség részeként, amelyhez tartozunk: család, vállalat, civil

társadalom. De nem elégedhetünk meg ezzel. Szent Josemaría azt tanácsolta: ***gyakorold az igazságosságot és emelkedj fölül rajta a szeretet kegyelmi ajándékával.***[2]

A becsületességre, a másokkal szembeni kötelezettségek korrekt teljesítésére épül az emberek megfelelően rendezett együttélése, bár ennél többre van szükség. Az Úr törődött a betegek gyógyításával, enni adott az éhezőknek stb., de mindenekelőtt lelki szükségleteikről gondoskodott: csökkentette az isteni igazságok hiányos ismeretét, gyógyította a bűn betegségét... Szent Ágoston szavai szerint ugyanis ha „az igazságosság az az erény, amely mindenkinek megadja, ami neki jár [...], ami elválasztja az embert az igaz Istentől, az nem emberi igazságosság.”[3] Ezért hallottuk gyakran az Atyánktól: ***legyetek meggyőződve róla, hogy pusztá***

igazságossággal sohasem fogjátok megoldani az emberiség nagy problémáit. Ne csodálkozzatok, hogy az emberek megsértődnek, ha csak száraz igazságossággal fordulnak felénk, az ember méltósága ugyanis sokkal többet kíván, hiszen Isten gyermeke. Szeretetnek kell mindent belülről élettől eltöltenie és kísérnie kívülről, ez mindent megédesít, istenivé tesz: az Isten szeretet (1Jn4,16). Cselekedeteinket mindig Isten szeretetének kell hajtania, amely megkönnyíti a felebaráti szeretet gyakorlását és minden földi szeretetet megtisztít és felemel.[4]

Nagyböjt kezdetén e gondolatok segítenek a gyakorlatba átültetnünk a megtérésre való felhívást, amelyet a liturgia a húsvéti előkészület jegyében e hetekben intéz hozzánk. Egy igazságosabb társadalmi rend előmozdítása érdekében először saját

magunkban kell rendet teremtenünk.

Amikor megrótt a farizeusokat a „tisztá” és „tisztátalan” ételek fölötti aggodalmuk miatt, az Úr azt mondta, hogy *kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezhetné; hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná.*^[5] A legnagyobb rossz forrása ugyanis az eredeti bűn és a személyes bűnök által megsebzett emberi szív; de egyben a legnagyobb jó forrása is az emberi szív, amelyet a kegyelem meggyógyított és felemelt.

Az eredeti bűn okozta az embereket Istennel és egymással szoros egységbe fűző kezdeti közösség felbomlását. A személyes bűnök ezt a szakadást csak még tovább súlyosbítják, mígnem az mély elkülönüléssé válik. Ezt egyéni és közösségi életünk oly sok területén látjuk. Bár az ember természeténél

fogva nyitott mások felé, egy furcsa gravitációs erőt érzékel önmagában, ami a magába forduláshoz és a mások feletti és másokkal szembeni érvényesüléshez vezet: ez az önzés, az eredeti bűn következménye. Ádám és Éva, a Sátán hazugságától elcsábítva, az isteni parancs ellenére ettek a titokzatos gyümölcsből, és ezzel a Szeretetben való bizalom logikája helyére a gyanakvás és a versengés logikáját helyezték; a Másiktól való elfogadás és bizalommal teli várakozás logikája helyébe a mohó szerzés és önös cselekvés logikáját állították (vö. *Ter* 3,1–6), melynek eredménye a nyugtalanság és bizonytalanság érzésének megtapasztalása lett. Hogyan tud az ember megszabadulni ettől az önző hajlamtól és megnyílni a szeretetre?[6]

Ez a kérdés minden ember legmélyebb vágyát fejezi ki, mivel annak következtében, hogy szeretetből és szeretetre lett teremtvé, minden férfi és nő – akármennyire igyekszik is olykor elrejteni – arra vágyik, hogy a szívét nagy és tiszta szeretet töltse be, ami akkor történik meg, ha az ember odaadja magát Istennek és Isten kedvéért másoknak, és szívében nem marad hely rendetlen önszeretetnek. Ez csak az isteni kegyelem segítségével lehetséges, amely meggyógyítja, megerősíti és felemeli a lelkünket –, a kegyelem segítségével, amely bőséggel árad ránk mindenekelőtt az Oltáriszentség és a bűnbánat szentsége által.

Ezért e nagyböjt során szítsuk fel magunkban a lelki megújulás iránti vágyat, készüljünk fel nagyobb gonddal a szentgyónásra, menjünk gyónni a kellő gyakorisággal és készüljünk nagyobb szeretettel a

szentáldozásban való napi találkozásra Jézussal. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy segítsünk azoknak, akikkel napi szinten kapcsolatban állunk, ugyanígy tenni. Elhatároztuk már, hogy milyen módon éljük meg azokat a nagybőjti gyakorlatokat, amelyeket az Egyház ajánl nekünk e hetekre? Ha igyekszünk közel lenni az Úrhoz és a Szűzanyához, ha nagylelkűbbek vagyunk a bűnbánati lelkületben, ha konkrét célokat tűzünk ki magunk elé arra, hogy miként segíthetünk másoknak, főként az apostolkodásban, felkészült lélekkel fogadhatjuk majd be a Húsvét gyümölcseit.

Ezen az úton járva nagyon fontos, hogy nap mint nap törekedjünk a szívünkkel megtérni Istenhez életünk valamely konkrét területén. Ezek az egymást követő változások – talán apró dolgokban, de ugyanolyan erőfeszítéssel, mintha nagyok

lennének – nagy jelentőséggel bírnak az életszentség felé vezető utunkon. Az Úr buzgón vágyik rá, hogy ez a változás végbemenjen bennünk, de szüksége van a személyes együttműködésünkre. Idézzük csak fel Szent Ágoston szavait: „Isten, aki nélküled alkotott téged, nem tesz megigazulttá téged nélküled.”[7]

A Szentlélek ösztönzésére ezek az apró napi előrelépések képesek szélesre tárni az énünk kapuját, hogy Isten kegyelme megtisztítsa azt és lánggra gyújtsa az Isten és a felebarátaink iránti szeretettel. Ezért, amint Szent Josemaría írta, ***többet kell látnunk a nagybőjtben, mint egy újabb időszakot, amely a liturgikus év körforgásával rendszeresen visszatér. Ez egyedülálló pillanat, isteni segítség, amelyet el kell fogadnunk. Jézus mellettünk halad, és nagy átalakulást vár tőlünk – ma és most.***[8]

Ne felejtsük el, hogy az „igazságosság” szó a Szentírásban nagyon mély értelemmel bír, különösen ha Isten igazságosságáról van szó. Ebben az értelemben mindenekelőtt Isten szentségét jelenti, amelyet Isten ingyen akar közölni velünk a Jézus Krisztusba vetett hit által, ahogy Szent Pál tanítja a Rómaiakhoz írt levelében. *Ebben nincs különbség. Mert mindnyájan vétkeztek, és nélkülözik az Isten dicsőségét. Megigazulásukat azonban ingyen kapják, Isten kegyelmének erejéből, Jézus Krisztus megváltása árán. Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul a hitben, hogy kimutassa igazságosságát.*[9]

Az életszentség, amelyet Krisztus szerzett nekünk azáltal, hogy a bűneinkért meghalt a Kereszten és megigazulásunkra feltámadt, csak akkor lesz igazán a miénk, ha a hit és a szentségek által egységet alkotunk Vele. **Valójában itt mutatkozik meg**

az isteni igazságosság, amely egészen más, mint az emberi. Isten, Fián keresztül megfizette szabadulásunk árát, mely tényleg hatalmas ár volt. A Kereszt igazságossága láttán az ember fellázadhat, mert az nyilvánvalóvá teszi, hogy az ember nem független lény, hanem szüksége van egy Másikra ahhoz, hogy teljesen önmaga legyen. Krisztushoz megtérni és hinni az Evangéliumban valójában ezt jelenti: kilépni a függetlenség illúziójából, hogy felfedezzük és elfogadjuk saját rászorultságunkat, másokra és Istenre, az ő megbocsátására és barátságára.[10]

Ezzel összefüggésben mennyire jól megértjük, hogy az Atyánk miért beszélt gyakran – mindenekelőtt a saját példájával – arról, hogy minden egyes nap játsszuk el újra saját életünkben *a tékozló fiú szerepét*.

Olyan tanítás ez, amely mindig időszerű, de különösen az előttünk álló hetekben. ***Az emberi élet valamiképpen állandó visszatérés Atyánk házába. Hazatérés a bűnbánat által, a szív megtérése által, amely feltételezi a vágyat, hogy megváltozzunk, a szilárd elhatározást, hogy jobbá tesszük az életünket, és amely ennél fogva az áldozatban és az odaadásban nyilvánul meg. Atyánk házába a megbocsátás szentsége vezet haza, amelynek keretében bűneinket megvallva magunkra öltjük Krisztust és így a testvérei leszünk, Isten családjának tagjai.***

Isten vár minket, mint a példabeszédbeli apa, kitárt karral, bár nem érdemeljük meg. Nem számít, mekkora a bűnünk. Mint a tékozló fiú esetében, csak a szívünket kell megnyitnunk, csak vágyódnunk kell az Atya háza után, csak el kell ámulnunk és örülnünk kell Isten

ajándéka láttán, amely által Isten gyermekeinek hívnak minket és valóban azok is vagyunk, bár oly sokszor nem úgy cselekszünk, ahogy kellene.[11]

Könnyebben haladunk majd ezen az úton anélkül, hogy elfáradnánk, ha közel vagyunk Szűz Máriához és Szent Józsefhez, az ő tisztaságos jegyeséhez. Ebben a Mária-évben, amely nemrég kezdődött el az Opus Deiben, tárjuk eléjük nagy bizalommal azt a sürgető vágyunkat, hogy a Szent Pátriárka ünnepén megújítsuk odaadásunkat a Műben. Ismét megghatott, amit egyszer Szent Josemaría mondott és amin mindnyájunknak mélyen el kell elmélkednünk. Az Opus Dei nők körében végzett apostoli tevékenységének kezdeteiről így beszélt a leányainak: ***Azt gondoltam, hogy az Opus Deiben csak férfiak lesznek. Nem arról van szó, hogy nem fordultam a***

nők felé is ugyanazzal a szeretettel [...], de 1930. február 14-e előtt nem tudtam arról, hogy ti is az Opus Deihez tartoztok, bár a lelkemben égett a vágy, hogy mindenben teljesítsem Isten akaratát.[12]

Leányaim és fiaim, igyekszünk mindig életben tartani ezt a beállítottságot, a vágyat, hogy teljesítsük Isten akaratát? Tudatában vagyunk annak, hogy egy keresztény nő, egy keresztény férfi magatartásának egyedül ezzel az égő vágygal van értelme?

A múlt hónapban rövid látogatást tettem Valenciában, ahova az ottani egyházmegye érseke hívott meg a papság éve keretében, valamint Palma de Mallorcán (a Baleár-szigeteken), ahol a Prelatúra apostoli munkája erőteljesen bővül. Mindkét helyen ismét kézzelfogható volt számomra az Isten iránti éhség oly sok ember lelkében, és láttam, milyen hálásan fogadják az Opus Dei

szellemiségét, amely segít nekik
keresni és megtalálni a
Szentháromságot mindennapi
teendőik közepette. Mint mindig,
amikor valahova utazom,
támaszkodtam mindnyájatok
imádságára. Továbbra is kísérvetek el
mindig imádságaitokkal!

23-án ismét megemlékezünk
szeretett don Álvarónk halálának
évfordulójáról. Felidézve azt az
állhatatosságot, amellyel folyton arra
biztatott minket, hogy forduljunk
Szűz Máriához, azt javaslom nektek,
hogy magánáhítat keretében kérjétek
a közbenjárását, hogy e Mária-év
kegyelmei mélyen átjárják a
lelketeket.

A hónap végén, 28-án
megemlékezünk az Atyánk pappá
szentelésének újabb évfordulójáról.
Kérjük közbenjárását a Pápáért és
munkatársaiért, az összes többi
püspökért, minden papért, a papi és

szerzetesi hivatásokért és azért, hogy Isten egész népe, amelyet Jézus vére árán szerzett, [13] szentté váljon.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2010. március 1.

[1] XVI. BENEDEK: Nagyböjti üzenet
2010, 2009. október 30.

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 77

[3] SZENT ÁGOSTON: *Isten városa*,
XIX., 21

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
172

[5] *Mk* 7,15

[6] XVI. BENEDEK: Nagyböjti üzenet
2010, 2009. október 30.

[7] SZENT ÁGOSTON: 169.
szentbeszéd (PL 38, 923)

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 59

[9] *Róm* 3,22-25

[10] XVI. BENEDEK: Nagyböjti üzenet
2010, 2009. október 30.

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 64

[12] SZENT JOSEMARÍA: egy családi
összejövetel jegyzetei, 1974. július 11.

[13] Vö. 1Kor 6,20; 7,23

.....

hu-hu/article/a-prelatus-2010-marciusi-
levele/ (2026.03.11.)